

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 363/2025
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3255/2024 од 17.10.2024. године, у седници већа одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3255/2024 од 17.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3255/2024 од 17.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 1202/23 од 26.08.2024. године, којом је, ставом првим изреке, обавезана тужена да на име потраживања која тужилца има према Здравственом центру Врање, по решењу Основног суда у Врању ИИ 635/22 од 13.07.2022. године, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 155.250,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.11.2019. године до исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 13.301,67 динара; ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име потраживања која тужилца има према Здравственом центру Врање, по решењу Основног суда у Врању ИИ 668/22 од 26.07.2022. године на име накнаде по основу изостале зараде за период од 26.07.2016. године до 21.11.2019. године исплати месечне износе наведене у овом ставу са законском затезном каматом по месечном доспећу, на име трошкова парничног поступка износ од 81.278,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.02.2022. године и на име трошкова извршења износ од 20.459,59 динара; ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка плати износ од 146.112,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) и оценио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 1. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако ју је изјавило лице које није овлашћено на подношење ревизије.

Законом о правобранилаштву („Службени гласник РС“ број 55/2014) формирано је Државно правобранилаштво као орган који се бави пословима заштите имовинских интереса и права Републике Србије како пред домаћим судовима, тако и пред страним судовима и арбитражама и пред Европским судом за људска права.

Према одредби члана 11. став 4. Закона о правобранилаштву, када је прописано да је у одређеном поступку или за предузимање само одређене радње у поступку обавезно заступање од стране адвоката, Државно правобранилаштво је овлашћено да предузима заступање под истим условима као адвокат.

Према одредби члана 85. став 6. ЗПП странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, а како Закон о правобранилаштву напред цитираном одредбом изједначава државног правобраниоца са адвокатом, то у име државе ревизију и друга ванредна правна средства може да изјави искључиво државни правобранилац, односно његов заменик, имајући у виду одредбе Закона о правобранилаштву којима се уређују овлашћења заменика државног правобраниоца. То је у складу са чланом 6. Закона о правобранилаштву, по коме функцију Државног правобранилаштва обављају државни правобранилац и заменици државног правобраниоца.

Како у конкретном случају ревизија није у складу са напред наведеним законским одредбама изјављена преко државног правобраниоца нити његовог заменика, већ преко лица запосленог у Државном правобранилаштву, Одељењу у Лесковцу, Канцеларији Врање, то је у смислу члана 410. став 2. тачка 1. ЗПП ревизију у име тужене Републике Србије изјавило неовлашћено лице, због чега је ревизија недозвољена.

Због непостојања општих услова од којих зависи право на ревизију, нема ни услова за оцену дозвољености посебне ревизије у смислу члана 404. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни суд је, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић